

ת"ד 1505/01/20 - מדינת ישראל נגד חסן קרעאן

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 1505-01-20 מדינת ישראל נ' קרעאן

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: חסן קרעאן

גזר דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דנן מייחס לנאשם אחריות לתאונה במסגרתה שלושה מעורבים נחבלו חבלות של ממש ונזקקו לקבלת טיפול רפואי.
2. הנאשם הודה, בהזדמנות הראשונה, בעובדות כתב האישום והורשע על בסיס הודאתו בעבירות הבאות: סטייה מנתיב נסיעה לפי סעיף 40 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"), נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**") והתנהות הגורמת נזק וחבלה של ממש לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות וסעיף 38(3) לפקודה.
3. הצדדים הגיעו להסדר מסגרת לפיו המאשימה עתרה ל-12 חודשי פסילה, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס, ואילו הנאשם רשאי לעתור בצורה פתוחה לעניין רכיבי העונש.
4. המאשימה טוענת כי מתחם הענישה בעבירה של נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בגינה נפצע אדם חבלות של ממש כולל רכיב של פסילה בפועל למשך חודשים ובמקרים מסוימים אף שנים. זאת, לצד רכיבי ענישה נוספים. בהקשר זה מדגישה המאשימה כי תוצאות התאונה נשוא ההליך דנן הן גרימת חבלות של ממש לשלושה נוסעים וכן גרימת נזק לרכבים המעורבים.
5. מנגד, הנאשם טוען כי מתחם הענישה בגין העבירות בהן הורשע נע בין 0 ל-12 חודשי פסילה שלא כוללים מאסר על תנאי. זאת, כאשר הנאשם סבור כי יש להחיל בעניינו את תחתית המתחם, שכן מדובר בחבלות של ממש ברף הנמוך, כמו גם יש לקחת בחשבון את העובדה שהוא הודה בישיבה הראשונה וחסך זמן שיפוטי.
6. הנאשם עוד מפנה לכך שהוא רוצה פסילה מנהלית בת 60 ימים ומבקש לנכות אותה מעונש הפסילה ומבקש שלא להטיל עליו מאסר על תנאי.

דין:

7. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שביט המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

8. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).
9. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).
10. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".
11. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).
12. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

13. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.
14. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, היא ברף הבינוני.
15. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפסיקה מלמד כי מדיניות הענישה במקרים מעין זה נעה כמניפה בין פסילה לתקופה שבין שלושה חודשים ועד שנתיים, בין התחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות למאסר מותנה, ובין קנס לפיצוי כספי עונשי לנפגע - הכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (ראו לדוגמה רע"פ 11917/05 **צפירי נ' מדינת ישראל** (26.4.06); עפ"ת 51168-03-21 **אביגד נ' מדינת ישראל** (12.4.21); ת"ד 7389-04-20 **מדינת ישראל נ' פרץ** (1.6.21); רע"פ 1694/19 **יאסין נ' מדינת ישראל** (24.1.19); עפ"ת 47632-02-14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (6.3.14); עפ"ת 34990-06-15 **טקל נ' מדינת ישראל** (25.6.15); עפ"ת 44705-11-11 **מדינת ישראל נ' זיגדון** (19.2.15), עפ"ת 7554-06-13 **אורנשטיין נ' מדינת ישראל** (1.7.13), עפ"ת 1524-04-13 **דננברג נ' מדינת ישראל** (3.6.13), עפ"ת 30937-01-13 **מץ נ' מדינת ישראל** (3.5.13)). יוער כי, במקרה דנן, הצדדים הציגו הסדר מסגרת התוחם את רכיב הפסילה למסגרת שבין 0-12 חודשים, כמפורט לעיל.
16. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק). בענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שרף הרשלנות שיוחס לנאשם בכתב האישום אינו מן הגבוהים ולמעשה הוא הורשע בנהיגה בקלות ראש. זאת ועוד, הרי שמבלי להמעט מחומרת החבלות שנגרמו למעורבים ומהיותן חבלות של ממש, הרי שמדובר בחבלות שלא מצויות ברף הגבוה והנפגעים שוחררו להמשך מעקב וטיפול בקהילה.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

17. כאמור בסעיף 40 לא לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בענייננו, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע העבירות בהזדמנות הראשונה. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 **קלגסבלד נ' מדינת ישראל** (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

18. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שהמאשימה נמנעה מלהפנות לעברו התעבורתי או הפלילי של הנאשם ובמצב דברים זה, אין אלא להניח כי הנאשם נעדר עבר כאמור או שאין לייחס חומרה לעברו התעבורתי או הפלילי, באם קיים. הדבר מקבל משנה תוקף כאשר הנאשם הינו נהג מקצועי אשר נהיגה היא פרנסתו.

הכרעה:

19. לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם ואת העובדה שהנאשם בחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס כספי בסך 1,500 ₪ שישולם בתוך 90 ימים מהיום.

ב. פסילה בפועל לתקופה של 4 חודשים, בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית אותה ריצה הנאשם.

הפסילה כאמור תחל עד ולא יאוחר מיום 1.2.22 ועל הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה לא יאוחר מהשעה 12:00 באותו מועד. לא יופקד הרישיון כנדרש, הנאשם ייחשב כפסול מלנהוג החל מיום 1.2.22 אך הפסילה לא תימנה ולכן לא תסתיים.

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור אחת מן העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה וזאת במשך שלוש שנים מהיום.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש ו/או נהיגה בזמן פסילה והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט לתעבורה עד ולא יאוחר מיום 1.2.22. לא יחתום הנאשם כאמור, יאסר למשך 3 ימים.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים וכן תשלח שובר תשלום לנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשפ"ב, 03 אוקטובר 2021, בהעדר
הצדדים.